

Problém nevyslyšených modliteb

V Getsemane se Ježíš modlí: „Otče můj, je – li možné, ať mne mine tento kalich.“ Ježíš jistě myslí na blížící se utrpení a smrt. Ale Bůh jeho prosbu nevyslyší. Nezasáhne, aby Ježíše ten trpký kalich minul. Toto místo se často uvádí jako argument v diskusi s „charismatiky“. Ti tvrdí, že důsledek pravé víry musí být zjevné požehnání. Takovému člověku, který správně věří a správně se modlí, prostě musí jít Pán Bůh na ruku. Když jsi tedy nemocný a modlíš se, aby tě Pán Bůh uzdravil, pak tě uzdraví a ne - li, potom je to doklad, že věříš špatně, špatně se modlíš, jsi podezřelý, nezbavil ses nějakých tajných hříchů. Však Pán Bůh dobře ví, proč ti nechce vyhovět. Znáám hodně lidí, kteří se nejprve stali horlivými „charismatiky“, ale pak přišla nemoc nebo nějaký životní problém. Modlili se ve společenství za uzdravení a uzdravení nepřišlo. A společenství se od nich odtáhlo. Ti lidé se najednou ocitli se svou nemocí, bídou úplně sami a navíc s cejchem zatvrzelých hříšníků. Proti tvrzení, že správnou modlitbu správně věřícího člověka Bůh musí vyslyšet, se tedy staví argument: Ale Bůh přece nevyslyšel ani svého syna Ježíše, když ho prosil v nouzi největší „dej, ať mne mine tento kalich.“ Byl snad Ježíš špatně věřící, špatně se modlil? To si ani „charmatik“ tvrdit netroufne.

Ale co tedy můžeme pro sebe vyvodit ze skutečnosti, že Bůh ani svému milému synu nevyhověl. Třeba to, že Pán Bůh je svrchovaný. Nevyslychá všechny naše modlitby. A také to, že nevyslyšená modlitba není důkazem, že bychom špatně věřili nebo se špatně modlili. A pokud přijde nemoc, trápení a Pán Bůh nevyslyší naši prosbu, neznamená to, že nás přestal mít rád, že nás nemocí trestá za hříchy. Nic nás nemůže odloučit od lásky Boží. Ať žijeme či umíráme, patříme Pánu. To platí navzdory všemu trápení, které nás může

Obsah čísla:

1-Problém nevyslyšených modliteb | 2-Výtah z jednání staršovstva | 3-Pavel Prosek | 4-Kurátor | 6-Jubilanti v dubnu | 6-Sestra Jaroslava Svobodová | 9-Koncert Našich pěvců k počtě Mistra Jana Husa | 9-Co míním slovem Bůh? | 11-Nové telefonní číslo na sborovou sestru | 12-Kalendář na duben 2015

v životě postihnout. Nebo si na nevyslyšené modlitbě můžeme uvědomit, že Pán Bůh nás v tomto životě nevede za ručičku jako rodič dítě. Dává nám svobodu. Také před námi neodklízí všechny překážky, aby náš život byl hladký, snadný a bezproblémový. Věřit správně neznamená věřit, že vše bude super a vše dobře dopadne a všechny moje modlitby budou vyslyšeny, nýbrž správně věřit znamená věřit, že jsme v dobrých Božích rukou děj se co děj, jsme v dobrých Božích rukou, i když naše modlitba zůstane nevyslyšena, jsme v dobrých Božích rukou, i když přijde trápení. Taková víra hory přenáší.

P. Hudec

Výťah z jednání staršovstva **– čtvrtek 19. 3. 2015 v 19:00**

- proběhlo VSS a volební shromáždění, při němž byl zvolen novým farářem sboru od 1. 9. 2016 Pavel Ruml, po dobu uprázdnění bude sbor administrovat farářka Lenka Ridzoňová
- uzavřena smlouva se sborovou sestrou – pracovní poměr začne od 1. 4. 2015
- uzavřena smlouva o vedení účetnictví
- vybrán zájemce o úklid sborových prostor od 1. 5. 2015 - vybrána Alena Sýkorová
- bude potřeba zařídit změny statutárů a s tím související další věci
- bude třeba uzavřít smlouvu s P. Rumlem na nájem bytu a nájem garáže v mezidobí, než bude farářem sboru
- bude třeba zahájit rekonstrukci bytu (vodoinstalace, zvuková izolace v obývacím pokoji, nová kuchyň, popř. další) – br. Černohorský a br. Hejl specifikují rozsah prací
- na příští poradě bude třeba rozhodnout o uzavření nové smlouvy na pojištění bytových i nebytových prostor
- 22. 3. po bohoslužbách posezení s D. Fišerem
- naplánována velikonoční shromáždění
- informace o přípravě dvou křtů – Š. Skaláková a Jitka Sýkorová
- mimořádné termíny setkání x-cátníků stanoveny takto: 24. 3., 14. 4., 19. 5.

- konference k výročí upálení M. J. Husa 9. – 11. 4., 10. 4. zpívají Naši pěvci u Martina ve zdi
- dohodnuto, že se v našich prostorách bude konat projekt Noc literatury 13. 5. od 18 do 23 hod. – pronájem prostor na tuto akci bude zdarma
- na člena školské rady Speciální školy Diakonie ve Stodůlkách navržena po dohodě M. Študentová
- je třeba doplnit členy DR Diakonie Stodůlky (volba DR proběhne na staršovstvu v dubnu, nová rada bude působit do vzniku nového střediska Stodůlky Strašnice) br. Petříček, br. Tichý st., br. Stoklasa
- sbírka na tisk – 1. postní 3 428,- Kč
- sbírka na Hod Boží velikonoční je na HDL JJ (kaple v Malešicích)
- schváleno zakoupení nového PC (cca 15 000,- Kč) – notebooku pro sborovou sestru tak, aby mohlo dojít k přenosu dat
- A. Hudcová požádala o SIM kartu u CMS pro sbor, takže mobil bude na sbor a ne na sborovou sestru, zatím po dobu uprázdňení sboru bude ve správě sborové sestry
- objednána publikace pro práci s dětmi Příroda je Boží dar - M. Kocián, podána informace o možnosti zapojit se do sdružení fotografů, kteří budou dokumentovat křesťanské akce

Pavel Prosek

30 let kurátorem našeho sboru a více než 40 let členem staršovstva. Co je pro něj charakteristické? Neděli co neděli na bohoslužbách, týden co týden na biblické hodině, nejenom jako posluchač, ale také jako ten, kdo slouží doprovodem písní. Jen o dovolených chyběl. Málakterý sbor by se mohl pochlubit takovým kurátorem věrným svému sboru. A co si na něm ceníme ze všeho nejvíce? Nevíme, jak tomu bylo dříve, ale během těch 17 let, co nám v Dejvicích stál po boku, jsme nezaznamenali žádné třenice, žádné spory, žádné konflikty. Jsme za to moc vděční. Leckterý farář by nám asi záviděl. V Dejvicích se rozhodl Pavel Prosek skončit ve funkci kurátora ve stejnou dobu jako my, k 30. 4. 2015. Jsme rádi, že to tak dlouho s námi táhl. Asi bychom si na někoho jiného těžko zvykali. Pobesedovat s ním a zavzpomínat na dobu jeho kurátorství a poděkovat mu můžeme po bohoslužbách v neděli 12. 4. 2015.

Hudcovi

Kurátor

Odpovědi na otázky pro Souterrain (odpovídá Pavel Prošek)

1) Vyrůstal jsi jako farářské dítě. Pociťoval jsi to někdy jako omezení?

Nepociťoval jsem to; snad s jedinou výjimkou, že jsem nemohl gymnázium doma v Poličce studovat od 1.ročníku.

2) Ve zralém věku jsi působil na značně exponovaných místech ve „světské“, sféře. Bylo to nesnadné to skloubit s křesťanským přístupem k životu?

Snad ani ne. Mám pocit, když se ohlížím zpět a vydávám si pro sebe počet ze svého působení v aktivním

období, tak se mi zdá, že jsme těsně po revoluci nastupovali do těchto funkcí s mnohem větším pocitem zodpovědnosti a pokory, než je tomu dnes. Nebylo to ovšem vždy snadné. Zejména tehdy, když bylo nutno třeba učinit rozhodnutí, které se dotýkalo člověka. V těchto případech jsem se vnitřně hodně trápil a často v noci nespal.

3) Jako kurátor se snažíš blíže se seznamovat s jednotlivými lidmi i s prací jednotlivých sborových složek. Co bys v tomto ohledu položil na srdce svému nástupci(kyni)?

Ano, zdá se mi to velmi důležité, aby se kurátor pokud možno se všemi členy sboru osobně znal a byl aspoň rámcově informován o dění v jednotlivých oblastech sboru. V početnějším sboru, kde těch aktivit je více, to však není vůbec snadné, zejména, když nabude kurátor většího stáří, a není už tak akceschopný. V posledním čase mě velmi trápilo, že jsem se blíže neseznámil se všemi nově přišedšími členy. A tak bych přál novému nástupci do této odpovědné služby, aby v tomto byl zdatnější.

4) Ve sboru jsi před lety zastával funkci sbormistra, doprovázíš na varhany zpěv, kdysi jsi vedl seniorátní hymnologický odbor. Prozrad' nám, jaké další záliby

máš vedle hudby?

Navzdory tomu, že v poslední době mám více času na čtení a sledování co se děje u nás a v zahraničí, také občas jsem pozván k nějaké konzultaci na bývalém pracovišti a mám více času na naše vnučky, hudba mě však stále zajímá a zaměstnává. Navštěvuji koncerty, operní představení a doma poslouchám nahrávky krásné hudby. Dokonce se začínám snažit se svou ženou chodit na rychlé procházky.

5) V jubilejním kalendáři dejvického sboru je snímek z Tvých oddavků s Janou Šimkovou před více jak 50 lety. Čím obohatilo a obohacuje toto spojení Tvůj život?

Čím dál více si uvědomuji jaký velký dar ve své ženě mám. Vděčím za to Pánu Bohu, že nám bylo přáno dožít se společně tohoto věku. Janě vděčím za velmi mnoho. Je důležité, že si dokážeme vzájemně odpouštět. Mám dojem, že se dnes v manželství stále více onen namnoze nemalý zápas o pěkné soužití velmi brzy vzdává. A zvlášť je to smutné, jsou-li děti.

2 x foto J. Hlavsa

6) Jsou některé okamžiky, na které za těch třicet let práce kurátora vzpomínáš velmi rád? A naopak, byly chvíle, na které vzpomínáš nerad?

Ve vzpomínkách mi zůstávají mnohá setkání a navázané přátelské vztahy se sestrami a bratřími, na chvíle strávené při početných sborových akcích a na nekonfliktní spolupráci se všemi duchovními našeho sboru.

Protože stále více zapomínám, tudíž se mi nevybavuje, že bych na některé chvíle vzpomínal nerad. Při pohledu zpět si více uvědomuji svou nedostatečnost, a děkuji všem blízkým spolupracovníkům, farářům a poměrně velkému počtu presbyterů za jejich laskavou vlídnost, toleranci a přátelství.

7) Na co se těšíš v příštích měsících a letech? Máš nějaké plány?

Těším se, dá-li Pán, že mně bude dáno být ještě nějaký čas mezi svými blízkými a nebyl bych jim na obtíž. A také, že budu moci sloužit sboru, třeba i tím, co mě těší - doprovázením zpěvu při bohoslužbách. Dále bych se těšil na to, že třeba ještě budu moci být někomu užitečný.

Jubilanti v dubnu

Jaroslava Svobodová 100 let

Marta Petříčková 70 let

Marie Šmejkalová 85 let

Jarmila Nedvídková 75 let

Naším jubilantům přejeme, aby jim byl Pán Bůh nablízku v dobách dobrých i zlých, byl jim každodenní oporou, potěšením a posilou.

Sestra Jaroslava Svobodová

Sestru Jaroslavu Svobodovou jsem začala občas navštěvovat před několika lety, od křesťanské služby jsem dostala její adresu na pomezí Suchdola a Lysolaj. Žije sama v poměrně velkém bytě, přes školní rok u ní bydlívají studentky nedaleké ČZU. Přes svůj věk, zhoršenou pohyblivost a různé nemoci si obdivuhodně stále udržuje soběstačnost a dbá na svou domácnost s pomocí rodiny a pečovatelek.

Sestra Jaroslava nebo krátce Slávka se narodila 2. dubna 1915, a má věru na co vzpomínat a o čem vyprávět. Její rodiče odešli v roce 1914 na Slovensko za prací. Tatínek pocházel z Golčova Jeníkova od Čáslavi, pracoval jako výpravčí nebo přednosta na slovenských a polských železničních stanicích. Maminka měla svou rodinu v Soběslavi u Jindřichova Hradce, povoláním poštovní úřednice, ale do práce nechodila, zůstala v domácnosti.

Jaroslava prožila dětství v Oždanově, Poltářech, v Tisovci, nejdéle pak v Lučenci. Pamatuje tu třeba návštěvu T. G. Masaryka v roce 1930. Maturovala na místním gymnáziu a pokračovala ve studiu na učitelském ústavu v Popradu a v Bratislavě. Po Mnichovu se rodina vrátila do Čech a usadila se v Soběslavi. Dalo by se pokračovat, ale pro to tady není prostor. Ptala jsem se jí několikrát, jak se dostala k evangelictví, a vybírám několik střípků z jejích vzpomínek a vyprávění.

Tatínek pocházel z katolické rodiny, maminka z evangelické, ale z lásky ke svému snoubenci přestoupila ke katolíkům. Oba rodiče však později z církve vystoupili. Jaroslava vzpomíná, jak pro ni maminka přišla a odvedla ji domů z hodiny katechismu pod dojmem pedofilních zpráv o místním knězi v Poltářech. Do kostela se příliš nechodilo, ale mladší bratr Zbyšek byl pokřtěn evangelickým farářem. V dospělosti pak Slávku silně ovlivnila četba Aloise Jiráska. Považuje si toho, že Lučenec, město jejího dětství a mládí, bylo dějištěm prvního dílu trilogie Bratrstvo, kde v bitvě u Lučence 1451 bojoval Jan Jiskra z Brandýsa proti maďarským vojskům Jana Hunyadyho. Rodiče měli mezi evangelíky řadu přátel. Zvláště pevné přátelství je pojilo s rodinou Kristoslava Hrudy, lékaře v Soběslavi, doma se mu říkalo strýček Slávek. Hrudovi pak přivedli Jaroslavu do sboru v Praze Vinohradech, kde se seznámila se Štifterovými, Kejřovými a dalšími. V roce 1946 se Jaroslava provdala za Václava Svobodu, svatbu měli v evangelickém kostele v Soběslavi. Její snoubenec se tehdy dokonce stal (byť na krátkou dobu) členem evangelické církve. Z toho se upřímně radovala maminka. Později sestra Svobodová našla cestu do evangelického sboru v Dejvicích ve Wuchterlově, dříve Kujbyševově ulici. Mnozí bratři a sestry si ji z té doby pamatují, jak o tom svědčí i vzpomínka sestry Mirjam Růžkové. Bratr farář Henych se s ní potkával ve vlaku z Roztok do Prahy v době, kdy tam dojížděla a zastupovala nemocnou učitelku.

V poslední době poslouchám vzpomínky na léta hodně minulá a žasnu, co vše si dokáže vybavit. Současně však ví naprosto přesně, co se stalo před týdnem, kam jsem uložila načatou láhev bílého muškátu. Sleduje pečlivě televizní zprávy, raduje se z rozkvetlé primulky, pozoruje a zdraví svoje ptáčky na terase.

Přejeeme sestře Slávce do dalších dní, měsíců i let dobré zdraví a mnohou radost ze života.

Anna Hejlová

Jednoho zářijového dne v roce 1984 přišel náš mladší syn, žák 8. třídy, ze školy domů a hlásil, že ta paní učitelka - důchodkyně, zastupující jejich nemocnou třídní, je docela „bezva“. „Představ si, že nám dnes recitovala báseň - To kalné ráno, to si pamatuj, mé dítě... Prý to složil Jaroslav Seifert k úmrtí T.G.M.“ (14. 9. 1937) V příštích dnech byla rodičovská třídní schůzka. Ještě před příchodem učitelky do třídy vstal jeden rodič a ostatním pohoršeně řekl: „Ta zastupující důchodkyně je nějaká divná, představte si, že dětem říkala o Masarykovi!“ Rodiče strnuli, nikdo se neodvážil ozvat. Naštěstí se ten člověk během schůzky ke kritice nevrátil. Já jsem ale byla velmi překvapena a zklamána jeho postojem; byl totiž vychován v prvorepublikové rodině. Ta statečná paní zastupující učitelka byla sestra Jaroslava Svobodová! Po 2-3 měsících se paní třídní po operaci do školy vrátila a vše zapadlo do obvyklých kolejí. Za nějaký čas byly Velikonoce a jaké bylo moje a Michalovo překvapení, když jsme se ve sboru - tehdy ještě v Kujbyševově ulici - potkali se sestrou učitelkou Jaroslavou

Svobodovou! My i ona jsme tehdy měli velkou radost ze setkání „spřízněných duší“, vždyť to bylo za hluboké totality, a potom i později, když jsme se viděli na bohoslužbách ve sboru.

Při doručování gratulací starším členům sboru jsem jednu nesla také manželovi sestry Svobodové; byly to možná osmdesátiny. Cestou od autobusu na Suchdole, už nedaleko jejich domu, jsem potkala staršího pána. Zastavila jsem ho: „Promiňte prosím, nejste inženýr Svoboda? Neznám jej dobře, a mám mu doručit dopis.“ Muž nečekaně pohotově odpověděl: „Inženýr Svoboda nejsem, ale pokládal bych si za čest, kdybych jím byl.“ Nepamatuji se už, jestli jsem gratulaci předala sestře Svobodové, nebo ji vhodila do schránky. S br. ing. Svobodou jsem se už neselekala, ale myslím, že to byl slušný člověk.

Mírjam Růžková

KONCERT NAŠICH PĚVCŮ K POCTĚ MISTRA JANA HUSA

Srdečně zveme na koncert, který se koná v rámci mezinárodní husologické konference v pátek 10. dubna 2015 ve 20 hodin u Martina ve zdi.

Účinkují **Naši pěvci** a **Jiřina Dvořáková Marešová** (varhany).

Na programu písně Husovy a z doby Husovy, souborné provedení Biblických písní Antonína Dvořáka v úpravě pro sbor, části z oratoria Carla von Loeweho Jan Hus a další.

Vstupné dobrovolné.

Co míním slovem Bůh?

K této úvaze mne inspirovala slova: „Odůvodněním víry není hledat pro svou víru racionální důkazy, nýbrž *činit srozumitelným pro spoluvěřící a nevěřící, co tím míníš, když mluvíš o Bohu...*“⁽¹⁾ Při pokusu formulovat vlastní odpověď jsem rozlišil podotázky „co vím?“ a „co věřím“?

Rád čtu populárně vědecké knihy a z nich zjišťuji, že moderní člověk má více důvodů k údivu a úctě, než starověký žalmista, obdivující nebeská tělesa

v jejich pohybu. Žalmista netušil, že *prach*, z něhož jsme utvořeni, tj. *Atomy uhlíku a dalších složitých prvků*, byl po miliardy let pečen v nitru hvězd, pak rozptýlen do vesmíru a gravitací spojen v planety; včetně Země, na níž vznikl život a myslící bytosti. Údiv nad vznikem člověka vyjádřil jeden vědec dokonce verši: „Z kolébky na suchou zemi / a teď zde stojí / atomy s vědomím / podivuhodná hmota / Stojí u moře / díví se zázraku Já.“²⁾

Stručně shrnuto: **lidský život je zázrak**. To je základem jisté spirituality i mnoha ateistů. V řeči svých nevěřících přátel jsem často ve slovech Vesmír, Příroda, Život přímo slyšel ta velká písmena. Tento pohled navazuje na *vědci*, zkoumajících co nejobjektivněji předmět svého zájmu. Domnívám se, že při pohledu *zvnějšku*, který zůstává nutně *pohledem diváka*, se s Bohem mjíjme.

Nabízí se ovšem i jiný úhel pohledu, nikoli jen „život je zázrak“, ale **můj vlastní život je zázračný dar, jehož se mi dostalo a za nějž jsem vděčný**. Nejen, že se dívím „zázraku Já“, ale mám potřebu poděkovat. To, že jsem, že vidím, slyším, myslím, mám své milé, poznal jsem radost a bolest, to není nějaká samozřejmost, nebo dokonce něco, na co mám nárok.

Jestliže jsem vděčný a za dar života děkuji neznámému Dárce, který mě přesahuje, **mľcky předpokládám, že tento Dárce je oslovitelný a oslovující**, předpokládám, že s ním mohu vstoupit do dialogu, naslouchat mu a ptát se, děkovat a prosit, často i nařikat. **Právě tímto předpokladem ovšem přecházím od „vím“ k „věřím“**.

Tohoto neznámého Dárce míním, když hovořím o Bohu. Křesťanské krédo hovoří nikoliv o Dárce, ale o Stvořiteli; je to v podstatě totéž, termín Dárce pro mne lépe vyjadřuje **osobní vztah, který je zde klíčový**. Je to protiklad onoho výše zmíněného pohledu diváka. Nepopírám evoluci a fakt, že patřím do živočišné říše, ale zdráhám se ne lidský život nahlížet jako na jen biologickou existenci, bez dalšího rozměru, který v Bibli nacházím vyjádřen slovy: „Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím...“ (Gn 1,27)

V rozhovoru s ateistou či agnostikem lze ovšem čekat námitku asi tohoto znění: Hovoříš o neznámém Dárce, nazýváš jej Bohem, ale vlastně hovoříš o jakémsi panu X, o němž nic nevíš. Oponentovi musím dát za pravdu v tom, že nic nevím ve smyslu běžných znalostí či vědeckého poznání; právě proto věřím. Současně dodávám, že víra mi mnohokrát v těžkých životních situacích pomohla a že důvěřuji všemu, co o Bohu říká a svým životem dokládá Ježíš z Nazareta.

Byl jsem obdarován, cítím se být dlužníkem. Jinými slovy, jsem-li vděčný, měl bych se ptát: **Jak se odvděčím?** A zjišťuji, že příležitostí je mnoho, neboť lidský život je dost riziková záležitost. Ježíš nepřehlížel, že dar života i další životní dary jsou velmi křehké, ne všem se dostalo všech darů a ve stáří všichni musíme životní dary vrátet. Jsou to hřivny, jež nám byly svěřeny a z jejich užití se budeme zodpovídat. Odpověď na otázku „jak se odvděčím“ nacházím velmi jasně formulovanou v Ježíšově podobenství o posledním soudu (Mt 25,31 – 46).

V tomto kontextu mne znovu oslovil Edward Schillebeeckx, který napsal: „V nejzazších hlubinách skutečnosti se ukrývá *volání milosrdenství a soucitu*... věřící v tom zvuku slýchají Boží jméno...“³⁾ Tento hlas slyší i jinověrci a mnozí ateisté a jen jej jinak interpretují. Být milosrdný a soucitný není monopol křesťanů.

Drago Fišer

1) Edward Schillebeeckx: Lidé jako Boží příběh, str. 102

2) Richard P. Feynman: Snad ti nedělají starosti cizí názory, str. 199

3) Edward Schillebeeckx: Lidé jako Boží příběh, 22

Nové telefonní číslo

na sborovou sestru **Martinu Študentovou** je

739 246 347

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 21. 4. 2015.

Dubnové číslo vyjde 26. 4. 2015.

Kalendář na duben 2015

Bohoslužby ve sboru - neděle 9:30	3. 4. Velký pátek s VP	P. Hudec/A. Hudcová
	5. 4. Hod Boží velikonoční, křest Šárky Skalákové, s VP	P. Hudec/A. Hudcová
	12. 4.	P. Hudec
	19. 4. Křest Jitky Sýkorové	P. Hudec/A. Hudcová
	26. 4. Rozloučení	P. Hudec/A. Hudcová
	3. 5.	Romana Čunderlíková
Biblická hodina	Úterý v 17:30, na Zelený čtvrtek v 18:30	Čtení pašijí podle Markova sepsání
Děti	Nedělní škola:	neděle v 9:30
	Předškoláci:	9. 4. a 23. 4. v 17:00
	ZŠ Suchdol:	pátek 17. a 24. 4. v 13:30
Mládež a dorost	Úterý 19:00	
x-cátníci	14. 4. v 19:00	
Sbor Naši pěvci	Sředa 18:30, 10. 4. ve 20:00	Koncert na počest M. J. Husa u Martina ve zdi
Křesťan. služba	19. 4. po bohoslužbách	
Klub poznávání	9. 4. v 9:30	
Hodina pohybu	13. a 27. 4. v 15:00	
Setkání s hostem	23. 4. v 19:00	JUDr. Ivana Janů, emeritní soudkyně Ústavního soudu - O mezinárodním trestním tribunálu pro bývalou Jugoslávii
Staršovstvo	7. 4. v 19:00	
Zpívání ve Stodůlkách	Pátek v 9:30	

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Libov
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 607 622 358 (A. Hudcová), 721 141 691 (P. Hudec)

<http://dejvice.evangelnet.cz>, dejvice@evangelnet.cz, č. ú 2400319773/2010